

- Ponadto skarżący twierdzi, że Komisja nie skorzystała z przewidzianej wyraźnie w art. 2 ust. 2 decyzji z dnia 12 maja 2009 r. możliwości przedłużenia terminu, chociaż były ku temu warunki. Zamiast tego Komisja powołała się na niepisane prawo przedłużenia terminu *sui generis*, które nie ma podstawy prawnej i którego szczegółowe przesłanki są całkowicie niejasne.
- 3) Zarzut trzeci: naruszenie zasady proporcjonalności
- Skarżący twierdzi między innymi, że decyzja Komisji o wstrzymaniu nowych operacji Westdeutsche Immobilienbank AG po dniu 15 lutego 2011 r. jest nieproporcjonalna do spowodowanych nią niekorzyści.
- 4) Zarzut czwarty: naruszenie zasady równego traktowania
- W tym kontekście podniesiono, że Komisja w innych przypadkach kryzysu finansowego, w których instytucjom finansowym przyznano dużo wyższą pomoc, przyznała wyraźnie dłuższe terminy na zbycie udziałów i spółek finansujących nieruchomości.
- 5) Zarzut piąty: naruszenie art. 41 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej i zasady dobrej administracji
- Skarżący podnosi, że Komisja nie ma prawa interpretować i oceniać wniosków złożonych przez państwo członkowskie sprzecznie z ich wyraźnym brzmieniem i celem.

Skarga wniesiona w dniu 18 stycznia 2011 r. — Fraas przeciwko OHIM (Wzór w karo w kolorach czarnym, beżowym, brązowym, ciemno czerwonym i szarym)

(Sprawa T-26/11)

(2011/C 72/46)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: V. Fraas GmbH (Helmbrechts-Wüstenselbitz, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci R. Kunze i G. Würtenberger)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Czwartej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 15 listopada 2010 r. w sprawie R 1317/2010-4;
- obciążenie OHIM kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Graficzny znak towarowy przedstawiający wzór w karo w kolorach czarnym, beżowym,

brązowym, ciemno czerwonym i szarym dla towarów z klas 18, 24 i 25

Decyzja eksperta: Odrzucenie zgłoszenia

Decyzja Izby Odwoławczej: Oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) w związku z art. 7 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 207/2009⁽¹⁾, ponieważ rozpatrywany znak ma charakter odróżniający, oraz naruszenie art. 75 i 76 rozporządzenia (WE) nr 207/2009, ponieważ Izba Odwoławcza nie ustosunkowała się do przedstawionej przez skarżącą obszernej argumentacji o charakterze faktycznym i prawnym.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. L 78, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 21 stycznia 2011 r. — Rheinischer Sparkassen- und Giroverband przeciwko Komisji

(Sprawa T-27/11)

(2011/C 72/47)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Rheinischer Sparkassen- und Giroverband (Düsseldorf, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci A. Rosenfeld i I. Liebach)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie częściowej nieważności decyzji Komisji C(2010) 9525 wersja ostateczna z dnia 21 grudnia 2010 r., pomoc państwa, sprawy MC 8/2009 i C 43/2009 — Niemcy — WestLB w zakresie dotyczącym oddalenia wniosku Niemiec z dnia 28 października 2010 r. o przedłużenie do dnia po dniu 15 lutego 2011 r. terminu do zbycia spółki Westdeutsche Immobilienbank AG i zakończenia nowych transakcji przez tę spółkę;
- tytułem żądania ewentualnego, stwierdzenie częściowej nieważności decyzji Komisji C(2010) 9525 wersja ostateczna z dnia 21 grudnia 2010 r., pomoc państwa, sprawy MC 8/2009 i C 43/2009 — Niemcy — WestLB w zakresie, w jakim Komisja w sposób domniemany postanowiła, że Niemcy ograniczyły się do wystąpienia tylko z jednym wnioskiem mającym na celu przedłużenie do dnia 15 lutego 2011 r. terminu do zbycia spółki Westdeutsche Immobilienbank AG i zakończenia nowych transakcji przez tę spółkę oraz że w związku z tym nie było potrzeby rozstrzygnięcia o przedłużeniu wykraczającym poza tę datę;

— obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów:

1) Zarzut pierwszy: naruszenie obowiązku uzasadnienia przewidzianego w art. 296 akapit drugi TFUE

— Strona skarżąca utrzymuje, że Komisja nie przedstawiła powodów, dla których potraktowała dwa złożone przez Niemcy wnioski o przedłużenie terminu jako jeden wniosek.

— Ponadto Komisja nie wskazała, dlaczego uznała, że określone w decyzji Komisji C(2009) 3900 sprostowana wersja ostateczna z dnia 12 maja 2009 r. w sprawie pomocy państwa, którą Niemcy zamierzały przyznać na poczet restrukturyzacji WestLB AG [sprawa C 43/2008 (N 390/2008)] warunki przyznania przedłużenia nie zostały spełnione w niniejszej sprawie.

2) Zarzut drugi: błąd w ocenie i nadużycie władzy

— Strona skarżąca podnosi, że Komisja oparła swą dyskrecjonalną decyzję o przedłużeniu terminu na błędnym ustaleniu faktycznym. Zdaniem strony skarżącej zaskarżona decyzja została wydana w odpowiedzi na wniosek o przedłużenie terminu do dnia 15 lutego 2011 r., co wiąże się z domyślnym stwierdzeniem, że nie było potrzeby rozstrzygnięcia w przedmiocie drugiego wniosku o przedłużenie terminu wykraczające poza tę datę.

— Ponadto strona skarżąca podnosi, że Komisja nie skorzystała z wyraźnie przewidzianej w art. 2 ust. 2 decyzji z dnia 12 maja 2009 r. możliwości przedłużenia terminu, mimo że zostały spełnione warunki takiego przedłużenia. Zamiast tego, Komisja powołała się na niepisane prawo *sui generis* do przedłużenia terminu, które nie ma żadnej podstawy prawnej i którego szczególne przesłanki są całkowicie niejasne.

3) Zarzut trzeci: naruszenie zasady proporcjonalności

— Strona skarżąca podnosi między innymi, że decyzja Komisji dotycząca zakończenia z dniem 15 lutego 2011 r. dokonywania nowych transakcji przez Westdeutsche Immobilienbank AG jest dysproporcjonalna w stosunku do wynikających z tego negatywnych następstw..

4) Zarzut czwarty: naruszenie zasady równego traktowania

— Strona skarżąca utrzymuje, że w innych przypadkach związanych z kryzysem finansowym, w których instytucje finansowe uzyskały znacznie większą pomoc,

Komisja wyznaczyła znacznie dłuższe terminy do zbycia udziałów i spółek zajmujących się finansowaniem budownictwa.

5) Zarzut piąty: naruszenie art. 41 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej i zasady dobrej administracji

— Strona skarżąca podnosi, że Komisja nie może interpretować wniosków jednego z państw członkowskich wbrew ich wyraźnemu brzmieniu, istocie i celowi, ani też wydawać decyzji w oparciu o taką interpretację.

Skarga wniesiona w dniu 23 stycznia 2011 r. — Koninklijke Luchtvaart Maatschappij przeciwko Komisji

(Sprawa T-28/11)

(2011/C 72/48)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Koninklijke Luchtvaart Maatschappij NV (Amstelveen, Niderlandy) (przedstawiciel: M. Smeets, adwokat)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności, w całości lub w części, decyzji Komisji nr C(2010) 7694 wersja ostateczna z dnia 9 listopada 2010 r. oraz tytułem żądania ewentualnego,

— obniżenie nałożonej grzywny.

Zarzuty i główne argumenty

Skarga na podstawie art. 263 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE) (dawniej art. 230 WE) o dokonanie kontroli i stwierdzenie nieważności decyzji Komisji nr C(2010) 7694 wersja ostateczna z dnia 9 listopada 2010 r., dotyczącej postępowania na podstawie art. 101 TFUE (dawny art. 81 WE), art. 53 porozumienia EOG i art. 8 umowy między Wspólnotą Europejską a Konfederacją Szwajcarską w sprawie transportu lotniczego (sprawa COMP/39258 — fracht lotniczy) skierowanej do KLM N.V.; oraz tytułem żądania ewentualnego obniżenie grzywny nałożonej na podstawie art. 261 TFUE (dawniej art. 229 WE).

W uzasadnieniu skarżąca podnosi cztery zarzuty.